

Моє життя після перемоги України

До 24 лютого в мене було багато планів, задумів, які я хотіла втілити у реальність, а після – я живу одним днем, не знаючи, що буде завтра. Війна триває вже чотири місяці, а я досі не можу думати про майбутнє. Але я хочу жити, творити свою історію, розвиватися, кохати. Віра в те, що Україна переможе, посилюється із кожним днем. Ми неймовірна нація, ми люди, ми ті, хто згодом очолять нашу країну. Заради тих, хто загинув, та тих, хто продовжує боротися за свободу нашої України.

У мене є мрія, яку я хочу здійснити відразу після перемоги. На жаль, мої бабуся та дідусь знаходяться на окупованій території з 2014 року. Вони не захотіли переїжджати, бо мають будинок, город, роботу. Бабуся та дідусь не підтримують дії росії, вони вірять у те, що невдовзі ці території повернуться до України. Останній раз я їх бачила у 2014 році, коли від'їжджала з Луганська. Дуже хочу побачити бабуся із дідусем, адже ця війна розділила мою родину на роки.

До початку повномасштабного вторгнення я планувала багато подорожувати. Адже 26 лютого я повинна була летіти в Іспанію, але не судилося. Я хочу показати світ моєму молодшому братові. Він дуже мріє побувати у Португалії. Відразу після нашої перемоги я планую це здійснити.

Наразі я перебуваю у Польщі, але дуже хочу повернутися додому. Розумію, що поки це не є цілком безпечно. Після перемоги я хочу нарешті переїхати до Києва. Мені навіть запропонували роботу хореографом у відомій танцювальній студії столиці. Я мрію повернутися до офлайн навчання в університеті, знову відвідувати семінари, пити каву на Подолі перед парами, зустрічатися з друзями, гуляти Хрещатиком, відвідувати тренування. Я дуже хочу повернутися до свого довоєнного життя. Хоча розумію, що буде інакше, багато чого змінилося, змінилися навіть ми: подорослішали на декілька років та змінили свої погляди на життя.

До травня я не могла щось планувати, мені здавалося, що це нереально. Я не бачила сенсу в тому, щоб думати про майбутнє. Але війна може тривати як пів року, так і рік або два. Життя йде, потрібно думати про те, що робити в подальшому. Я зрозуміла, що хочу жити в Україні, це моя країна на сто відсотків. Я хочу працювати, жити, навчатися саме в Україні.

Мрія про веселе студентське життя все ще актуальна. До війни ми відвідували університет один раз на тиждень через ковід. Майже не відчували того ритму, коли перебігаєш з одного корпусу в інший. Тепер війна, не відомо, що буде далі. Але після перемоги день, проведений в академії, буде цінуватися ще більше.

Я уявляю, як все може бути після перемоги. Більшість повертається додому, відбудовують те, що постраждало від рук орків, відновлюється повноцінне навчання, скасовується комендантська година. Життя кипить, знову в Києві затори, але яке це щастя, коли люди постійно поспішають на роботу, а не у сховище під час повітряної тривоги.

І все ж таки, яким я уявляю своє життя після нашої перемоги? Щоб відповісти на це запитання, мені довелося добре подумати. Я планую жити в Києві, щотижня приїжджати додому, у моє рідне місто, щоб бачитися із рідними. Працювати у двох танцювальних студіях, бути хореографом для дітей та дорослих. Тому в Польщі я багато читаю про викладання, дивлюся різні вправи, щоб поповнювати свій багаж знань танцювальною лексикою. У планах я відвідую університет, а після – танцювальну студію. Це модель мого ідеального життя. Так, ритм скажений, але я так скучила. Це дійсно те, чого мені не вистачає. Обіцяю собі, що після перемоги я буду зустрічатися із друзями частіше. Дуже хочу обійняти тих, хто зараз не поруч. Адже востаннє ми бачилися у січні-лютому. Також я піду на курси англійської, щоб ще більше вдосконалити мову. Я буду подорожувати хоча б двічі на рік, щоб надихатися культурою, людьми, особливостями країни, традиціями. Але головне – це обов'язково повертатися додому.

Найголовніше, що я зрозуміла під час війни, – це те, що я повинна цінувати кожную мить, користуватися можливостями на максимум, йти туди, де на перший погляд страшно. Я більше не буду боятися, я буду діяти, адже життя одне. І воно мине дуже швидко, особливо, якщо витратити його на страх та сумніви. Поки я не можу планувати на п'ять років уперед, але приблизно я знаю, чого хочу досягти у своєму житті. Одне я знаю точно: жити я хочу у вільній Україні. Я отримаю диплом бакалавра та вступлю на магістратуру закордоном, щоб потім привезти ці знання додому та розвивати сферу піару в Україні.

Отже, життя всього українського народу змінилося 24 лютого. Війна триває вже чотири місяці, і ми повинні жити далі, попри все. Звісно, не забуваючи про війну, всіма силами допомагати, донатити кошти тощо. Але ми маємо усвідомлювати, що нашій країні будуть потрібні освічені, цікаві особистості, які допомогатимуть їй розквітнути. Заради майбутнього ми будемо навчатися, розвиватися, читати та підтримувати одне одного. Моє майбутнє буде щасливим на сто відсотків, бо воно буде в Україні. Це країна, в якій я відчуваю себе вільною. Це місце, де я знайшла себе. Київ – місто моїх студентських років, і я повернуся попри все. Я буду жити яскраво заради тих, хто віддав життя за нашу свободу. Вони б хотіли, щоб ми будували плани на майбутнє, вкладали фундамент у розвиток нашої країни. Як би не було важко думати про життя після війни, ми повинні, адже ми – майбутнє нашої країни.

Жити потрібно так, щоб потім було що згадувати. Я живу моментом, але із величезними планами на майбутнє. Я впевнена в тому, що після перемоги я буду подорожувати, навчатися в улюблених корпусах Могілянки, зустрічатися із друзями, відвідувати свої тренування, викладати, ділитися досвідом з іншими, робити те, що давно відклала на потім. Немає часу, щоб вагатися, не вірити у свої сили. Наразі головна мета – це перемогти, а все інше ми будемо робити поступово. Я вірю в те, що після перемоги все буде ще краще. Нашу націю не здолати, адже ми неймовірні, вільні люди, які борються до останнього за свободу та країну.